

Као што се председник меша у рад Конгреса супротно логици чисте поделе власти, тако је и Конгрес овлашћен да се меша у председников посао. Како каже проф. Р. Марковић: „Конгрес утиче на председника већ самим тим што доноси законе и изгласава буџет“, а без тога се не може управљати ни у једној земљи, а камоли тако моћној као што су САД. Међутим, то мешање се директније односи на овлашћења која има један Конгресни дом Сенат и са којима учествује у вршењу извршне власти. Тако Сенат даје мишљење и пристанак на именовање амбасадора, конзула и других дипломатских представника као и судија Врховног суда и постављења других државних службеника која врши председник, а такође (двотрећинском већином сенатора) одобрава и међународне уговоре које у име САД склапа председник. То је изузетно важно и јако средство утицаја Конгреса на председничку власт јер је било и случајева да Конгрес (Сенат) не да потребан пристанак на закључени међународни уговор од стране председника као што је био случај са Версајским мировним уговором који је потписао сам Вудро Вилсон. Овако снажно ограничење у вођењу спољне политике, председник САД избегава тако што може да закључи тзв. извршне споразуме који не подлежу одобрењу Сената. Ове мера, овлашћења Конгреса према председнику се схватају и узимају као противмере председниковим мерама и овлашћењима према Конгресу. Иако се одреда сви амерички председници (и демократе и републиканци) жале да немају довољно власти и моћи која им је потребна, чињеница је да су ове контра мере према председнику нужне да би се обезбедила равнотежа у систему и складно функционисање све три власти. То је важно и зато што је председник важан законодавни фактор и то пре свега захваљујући пракси тзв. цепног вета које може да се претвори у апсолутни вето, што свакако доводи до поремећаја равнотеже у систему и то у корист председника. Но и ове мере које чине конгресни вето као и оне друге, председникове, које чине председников вето обезбеђују равнотежу у америчком систему власти која се ремети уласком једне власти у послове друге власти. У духу доследно (најдоследније) изведене поделе власти, у председничком систему власти, ни амерички председник ни његов Кабинет (државни секретари) не може да буде разрешен од Конгреса јер председника бира народ и једино њему и одговара, али тек на следећим изборима, када може да буде неизабран. Но с друге стране ни Конгрес не може да буде распуштен од председника јер је то посебна власт која се сама ставља у покрет, тако да њено сазивање, отварање седница или њихово одлагање не зависи од председника. Међутим, баш ради одржавања равнотеже у систему, успостављају се извесни односи између законодавне и извршне власти